

meil on jo firri selge. Selle mõttega jäi südda rah-
hul. — Kirriko usse ees sain naesega kokko ja läksime
ruttuste kojo. Väljad ja heinamaad ollid orralse ja
nore rohho al haljad ja illusad ja pannin neid miin-
nes holega tähhele agga jäin selle jures kurwats; pid-
din ifka mõtlema: kui mul olleks maid, siis olleks ello
tergem! Mendasammuti mõtles ja rälis Marri la,
kaebas pealegi et jalla käia wägga waewalinne: „kui
meil hoost olleks, lähkäsin igga pühhapääw hea me-
lega kirriko, saaks ommeti siis omma parremad rided
ennam kanda ja koi ei saaks sisse!“ — Ohto tulli weel
lord minno mele, mis õppetaja öölnud maja-piddami-
sest ilma Jummalala sõnnata, ja kulasin kas naene sedda
tähhele pannud. Temma wastas: „Eks sedda nenda
ööldud! agga pappil polle raske maanitseda ja haugu-
tada; ei tunne nisuggune waeste innimeste hädda,
muido annaks parremat nõu. Ramatud olgo tem-
male, meie kohhus on tööd teha!“ Siis läks isse
weiksid tellama, agga minna heitsin pittali.“

Siin mees õhtas raskeste ja olli tüf aega wait, otse-
kui ei tahhaks enam rälida; agga minna watafin ta
peale kurwa melega ja mõtlesin: „waene mees! kur-
jaste allustasid omma abbiello, kuidas sest wõib head
tulla! Kes lihha peale kiitwab, se leitab sest hukkatus!“
— Oh et kõik rahwas sedda tahhaks meles piddada ja
siis ausaste ja ristirahwa kombel abbiello hakkata. Et
ommeti mõtleksid, et esimeene pääw, esimeene näddal,
esimeene aasta abbiellus jaggedaste tunnistawad, mis-

suggune ello järrel tulleb. Wainub mees kurjaste ja
norik aitab kurje sanno lopida, — kuidas tahhawad pär-
rast ühheskoos palluda ja laulda? — Zoob mees wina
ja norik kannab kõrtsist puddeliga koju ja melitab: „jo
weel, olle rõmus; näed jo, et sind armastan!“ — Eks
naad pea pärrastki winaga omma armastust kastma ja
kinnitama? — On mehhe süddames rahha ahnuus, ja
naene õhutatab sedda esimesest päwast lohhe, — kuidas
peaksid pärrast parremat warra püüdma? — Sesamma
luggo keigis asjus: mis lord hakkatud on raske mahha-
jätta; abbiello te lähhäb rooplisets, mees ja naene
õppiwad wanna robaste sees käima. — Siiski teame,
— ja pango tähhele, kellel sedda tarwis! — teame, et
kui rooplist teed sillutatakse, siis jääb ta jälle tassafets;
ja loeme kirjas: Tehke temma te-raad tassafets! (Luc.
3, 4) ja ta: Siino hea Waim, se juhhatago mind tas-
sase te peale (Law. Paul 143, 10).

Mees olli kaua wait ja wahtis ennese ette, siis ütles:
„Ollen laiemast teile sedda kõnnelenud; agga sedda
teggis sellepärrast, et isse piddite näggema, kuidas ausaste
kiit ja sure hõletandmisega ellasin; — ja ommeti nüüd
ollen keige waesem innimeste seast. Mäete jo isse silma-
ga, mis suggune nüüd ollen, mis sest enam rälida! —
Andke mulle armo, ja laske, lähhen omma teed!“ —
„Ei mitte, waene mees! — kostsin minna, — ma tah-
han weel enam sinnust kuulda; rägi, kuidas ja millal
läks sinno luggo ni üsna õnnetumaks?“ „Olgo siis! —
wastas temma, — kui teie ei tüddi kuulmast, tahhan